

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Συνταχθεῖσα ὑπὸ

ΔΑΝΙΗΛ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ ἱεροκῆρυκος

Ἐαλλομένη τὴν 26 Νοεμβρίου

ΚΑΙ

ΔΙΑΘΗΚΗ

χειρόγραφος

Τοῦ ὁσίου Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν

ΝΙΚΩΝΟΣ

τοῦ Μετανοεῖτε

ΜΕΤΑ

Τῶν Θαυμάτων αὐτοῦ τυπωθέντων ἐν Βενετία

Κατὰ τὸ 1800

Δαπάνη

Μιχαὴλ Ἰ. Παπαγιαννοπούλου

Πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν

ΕΝ ΣΠΑΡΤῃ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΝΩΣ

1897

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

ΚΑΙ
ΔΙΑΘΗΚΗ

Το βιβλίο περιλαμβάνει...

ΝΙΚΟΝ

Το βιβλίο είναι...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

ΤΩ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΩ

ΠΑΡΘΕΝΙΩ ΧΡΥΣΙΚΑΚΗ
ΕΠΙΣΚΟΠΩ ΓΥΘΕΙΟΥ

ΕΙΣ ΕΛΛΧΙΣΤΟΝ ΔΕΙΓΜΑ ΣΕΒΑΣΜΟΥ

Τὴν παροῦσαν βίβλον

ΑΝΑΤΙΘΗΣΕ

ἜΟ Ἐκδότας

Αρχεῖο _____
Βιβλιοθήκη _____
Γ. Π. Εκκεκάκη
Ρέθυμνο

STATEMENT OF

FINANCIAL POSITION

AS AT 31 DECEMBER 2011

FOR THE YEAR ENDED 31 DECEMBER 2011

IN EURO (€)

ASSETS

LIABILITIES

226030

STATEMENT OF FINANCIAL POSITION

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν

ΝΙΚΩΝΟΣ τοῦ Μετανοεῖτε.

Ψαλλομένη ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ τῇ 26 Νοεμβρίου.

Ἐν τῷ ἑσπερινῷ μετὰ τὸν προοιμιακόν.
Τό, Μκαρίαρ ἀνήρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους ε'. καὶ
ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια, ἤχος δ'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε ἐπινεύσει θεϊκῆ κόσμου τὴν τερπνότητα πάτερ, χαίρων ἐξέρυγες· τότε προετίμησας τῆς εὐρυχώρου ὁδοῦ, τὴν στενὴν καὶ ἐπίπονον, καὶ λίαν τραχεῖαν. Ὅθεν φροντιστήριον ψυχῶν κατέλαβες, θεῶν ἐνδυσάμενος, σχῆμα τῇ ἀποφυγῇ καὶ γυμνώσει, πάντων τῶν παθῶν Θευμακάριστε.

Ἰνα θηταυρόν ἐν οὐρανῷ, στέφανον ἀμάραντον δόξης, καὶ τρυφῆν ἄληκτον, εὐρυῆς ἐγκατέλιπες, πατρίδα, γένος, στοργῆν, γεννητόραν Μακάριε, καὶ δόξαν καὶ πάσαν, ἄλλην ἠδευπάθειαν, ἕρας ἐπ' ὧμων σου, πάτερ τὸν σταυρόν τοῦ Σωτῆρος· καὶ σαρκὸς τὰ πάθη νεκρώσας, ἄγγελος καθάπερ ἐπεβίωσας.

Ὅσπερ φαινότατος ἀστῆρ, ἐξ Ἑώας Πάτερ ἐκλάμψας πρὸς δύσιν ἔσπευσας, πάντας πρὸς Μετανοίαν πωδηγετῶν τοὺς λαοὺς, τῷ φωτὶ τοῦ κηρύγματος· καὶ πόλει Ασκήτων, χαίρων τῷ Σωτηρι Σου ναὸν ἀνήγειρας· ἐνθα καὶ τὸν βίον τελέσας, πρὸς τὰς αἰωνίους σκηνώσεις, Νίκων Θεοφόρε, μεταέβησας.

Ἔτερα προσόμοια, ἤχος πλ. δ'.

Ὅλην ἀποθέμενοι·

Ψωσαν τὸ σῶμά σου, πόνοι καὶ πόνοι οἱ τρόποι, καὶ τῶν τρόπων ἔλλαμψες, ἢ τῷ θεῷ Πνεύματι ἀπαστράπτουσα· ὑπερ ἰσθὺν ἅπαντα, τῇ ἰσχύϊ κῆρυγασε· θαυμαστῶς ἐμεγαλύνθη γὰρ, ἢ θύκη κάματα, ἐλύζουσα πιστοῖς, ξένον θέαμα! πῶς τέφος οὐκ ἐπέδησεν,

ἢ λίθος κατέσχε τὴν δύναμιν· ἀλλ' ὡς καὶ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκράυαζες ἡμῖν, ὡσαύτως νῦν πρὸς ἐπίγνωνσιν, ἐμετὰ θάνατον.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, λαὸς ἐν οἴκῳ Κυρίου, ὅπου τὸ πανάγιον, σκῆνος τεθησαύρισται τοῦ παμμακάκρου, ᾧ τερπνοῖς ἄσπρασι, καὶ φαειροῖς λαμπράσι, λιτανεύοντες βοήσωμεν· Ἄγιε πρόφθασι, καὶ τοὺς ἐν ἀνάγκαις ἐλέησον, καὶ κλύδωνος ἐξάρπασον, καὶ τῆς κατάγιδος τῶν θλίψεων ἵνα τὴν τερπνὴν Σου, καὶ πάντημον δοξάζωμεν σόν, καὶ τὴν εἰκόνα σεβώμεθα, μῦρον ἀναβλύζουσαν.

Πλοῦτον ἀναφαίρετον, ἔχει σε πόλις Λακωνίων μάκαρ ἁξιάγαστε· φαεινὰς ἀγάζοντος ταῖς λαμπρότησιν. Ἡ καὶ νῦν βράθευσον τὴν εἰρήνην Νίκων, καὶ τροπαίων αὐτὴν ἔμπλησον, ἐχθρῶν τὴν ἔκπυρσιν, καὶ παρεμβολὰς κάμψας θέλεσι, πρεσβείαις σου πατὴρ ἡμῶν, καὶ τῆς συμπαθοῦς μεταδόσεως, πλησον τὰς καρδίας, ἡμῶν τῶν ἀνομούντων σε πιστῶς ἐν παρρησίᾳ δεόμενος ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα ἤχος πλ. δ'.

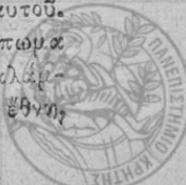
Τοὺς βιωτικούς θορύβους ἐδελυξάμενος μακάριε, γονέων φίλτρον, καὶ πατρίδα παρωσάμενος, Χριστῷ τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἠκολούθησας, τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἀναλαβών. Ὅθεν πάθη νεκρώσας τὰ τῆς σαρκὸς καὶ τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ὡς δυνατὸν μιμησάμενος, σὺν αὐτοῖς ἐν οὐρανοῖς συναγελαζή· πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πιστῶν καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν φεισέδαστον μνήμην Σου.

Καὶ νῦν, Ὁ Βασιλεὺς τῶν

Εἰσόδος· Τὸ, Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὰ Ἀναγιώσματα·

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξάν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνήσκειν καὶ ἐλογίσθη κίνωσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. Οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέπειρασεν αὐτούς, καὶ εὔρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν γωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλέμφουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλκίῃ διαδοραμοῦνται. Κρinoῦσιν ἔθνη

καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν κύριος εἰς τοὺς αἰῶ-
νας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνάσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν
ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐ-
τοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Αἰκαίοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν,
καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασι-
λειον τῆς εὐπροσπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς κυρίου·
ὅτι ἡ δεξιὰ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς· καὶ ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήφεται
πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτῆσιν εἰς ἄμυναν
ἐχθρῶν, ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρί-
σιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα. Ὄξυνεὶ δὲ
ἀπότομον ὄργανον εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμησεί αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ
τοὺς παράφρονας· πορεύσονται εὐστοχοὶ βυλίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ
εὐκύκλου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροδόλου θυμοῦ
πλήρεις ῥιφθήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει ὕδωρ θαλάσσης κατ' αὐ-
τῶν, ποταμοὶ δὲ συγχλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς σῶμα
δυνάμεως· καὶ ὡς λαίλαψ ἐλκικμησεί αὐτούς καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν
γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκού-
σατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνο-
τίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν,
ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ἡμῶν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφία Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Αἰκαίος, εἴαν φθίσῃ τελευτήσῃ, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· Γῆρας
γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὔτε ἀριθμὸν ἐτῶν μεμέτρηται. Πο-
λιὰ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώπων, καὶ ἡλικία γῆρας· βίος ἀκηλίδωτος,
εὐχάριστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, με-
τετέθη, ἠρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ
ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φανυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμ-
βασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἀκακῶν. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλή-
ρωσε χρόνους μακροὺς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Διὰ
τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ ἐνοή-
σαντες, μὴ δὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος
ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιτὴν ἤχος β΄.

Αρνησάμενος κόσμον, καὶ τὰ τοῦ κόσμου Ὅσιε, καὶ τὸν στα-
ρὸν τοῦ Σωτῆρος ἐπ' ὧμων ἀράμενος, ἠκολούθησας αὐτῷ, τῆς στενῆς ἐν

θεοῦ καὶ τεθλιμμένης, ἀκλινῆς ὁδοιπόρος γενόμενος· καὶ νῦν ζωῆς τῆς αἰωνίου τετυχηκώς, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ παριστάμενος, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου, Νίκων, πατὴρ ἡμῶν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡσπερ τὸ πάλαι τοῖς λαοῖς, τὴν ὁδὸν τῆς Μετανοίας, ἔργοις τε καὶ λόγοις ὑπέδεικνυς, Νίκων πατὴρ ἡμῶν· οὕτω καὶ νῦν τοῖς ὑμνηταῖς σου νοερῶς ἐφιστάμενος, λύτρωσαι πάντας ἡμᾶς ἐκ τῶν παγίδων τοῦ θροτοκτόνου· διὰ μετανοίας πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον χειραγωγῶν, ταῖς ἀλήπτοις εὐχαῖς σου πρὸς Κύριον.

Ἦχος ὁ αὐτός

Ξένην ζωὴν, καὶ ξένον τρόπον ἐπιτηδεύσας, πλοῦτον καὶ δόξαν, καὶ φίλτρον γονέων κατέλιπες, καὶ τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, πόλεις καὶ τόπους συνεχῶς διαμείβων μακάριε, οὐκ ἔχομεν ὧδε, βοῶν μετὰ Παύλου, μένουσαν πόλιν· ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν.

Δόξα ἡχος πλ. α΄.

Τῇ νῦν πανηγύρει συνδράμωμεν οἱ πιστοί· προτίθεται γὰρ ἡμῖν πνευματικὴ τράπεζα, καὶ κρατὴρ μυστικός, ἐξ ἡδέων ἐδεσμάτων, καὶ εὐφροσύνης πλήρης, ἡ μνήμη τοῦ Θεοφύρου πατρός· οὗτος γὰρ ὁ καρτερόφρων οὐδὲν προτιμήσας τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, τὰ πάντα κατέλιπε· καὶ τοῦ Προδρόμου μιμητῆς γενόμενος, πρὸς Μετανοίαν τοῦς πάντας παρακαλῶν ἐκραυγάζε· μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Καὶ νῦν Μακαρίζομέν σε.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρῶς προσόμοια

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίρων τὸν τοῦ Κυρίου Χριστόν, ζυγὸν ἐπ' ὤμων ἀναθέμενος· Ὅσιε, πατρίδα, πλοῦτον καὶ δόξαν καὶ γεννητόρων στοργήν, καὶ στυγὸν ἠρησῶ παρμακάριστε. Διὸ κατηξιώσας, κατοικεῖν εὐφραϊνόμενος, τὴν πρωτοτόκων Ἐκκλησίαν θεώμενος, τοῦ Δεσπότου σου καλλοῦν τὴν ἀνέφραστον. Μέμνησο τῶν τιμώντων σου, τὴν μνήμην αἰδοίμε, Νίκων ὁσίαν τὸ κλέος, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρυόμενας, ἡμᾶς πάσης νόσου, καὶ κινδύνων, καὶ παντοίων δεινῶν καὶ θλιψων.

Στίχ. Τίμος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ οσίου αὐτοῦ.

Ζῆλον τὸν τοῦ προδρόμου τῇ σῇ, ψυχῇ προθύμως ἐσχληώς

Νίκων ὄσιε, ταῖς πάλι, μετανοεῖτε, καρποφοροῦντες Χριστῷ, ἔργα μετανοίας ὄντως ἄξια, κηρύττων προέτρεπες, τοὺς λαοὺς εἰς ὑπόμνησιν, τῶν ἐπταισμένων, καὶ πρὸς θίου διόρθωσιν, ἐφ' οἷς ἡμαρτον, ἰλεουσιν τὸν Κύριον. Τοῦτον καὶ νῦν δεόμεθα, δυσώπει πρεσβείαις σου, ὁδοῦς ἡμῖν ὑποδείξαι τῆς μετανοίας ἐν πίστει τε, καὶ πόθῳ τελουσί, σου τὴν θείαν καὶ φωσφόρον πάτερ πανήγυριν.

στιχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον

Δεῦτε Λακεδαιμόνων πληθύς, οἱ ἐν ταῖς πόλεσι καὶ κόμαις ἀθροίσθητε, συστήσαι λαμπροφοροῦντες, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ, Νίκωνος τοῦ θεοῦ καὶ παρμάκαρος, πανήγυριν μέλλοντες, πρὸς αὐτὸν χαριστηρικῶς χαίροις ὁ μέγας, ἀντιλήπτωρ καὶ πρόμαχος, τῶν τιμώντων σου τὴν σεβάσμιον κοίμησιν. Νίκων ἀειμακάριστε, τὴν πόλιν σου φύλαττε, ἣν ἐκ πασῶν ἡρετίσῳ, ἐν ἧ καὶ πόνων κατάπαυσιν, τῶν σῶν ἔθου Πάτερ, μεταβάς πρὸς ὃν ἐπόθεις, Χριστὸν αἰοίδιμε.

Δίξα ἤχος πλ. δ'.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου πόλις ἡ Λακεδαίμων, τοιοῦτον πολιοῦχον ἐκ Θεοῦ κληρωσαμένη, τὸν τῆς νίκης φερώνυμον, Νίκωνα τὸν ἐν θαύμασι μέγιστον, τῶν δαιμόνων ἐλαύνοντα φάλαγγας, καὶ νόσων παντοίων ἐξαιρούμενον. Αὐτὸν καὶ ἡμεῖς μεσίτην προσήγοντες, αἰτούμεν δυσωπεῖν τὸν Χριστὸν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Ἄνύμφευτε Παρθένε.

Ἀπολυτίκιον ἤχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Χαίρει ἔχουσα, ἡ Λακεδαίμων, θείαν λάρνακα, τῶν σῶν λειψάνων, ἀναβρύουσαν πηγὰς τῶν ἰάσεων, καὶ διασώζουσαν πάντας ἐκ θλίψεων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας Πάτερ ἐκ πίστεως· Νίκων ὄσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκετεῦε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Σε τὴν μεσιτεύσατον,
καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ ὄρθρῳ μετὰ τὴν πρώτην στιχολογίαν.

Κάθισμα ἤχος γ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστὴρ ἐξέλαμψας ἐκ τῆς Ἑώας, καὶ τὸν κόσμον ἔλαμψε

σαι, ταῖς φαιναῖς σου διδαχαῖς, Νίκων ὁσίων ἀγλίσσιμα, τῆς μετα-
νοίας δαδούχε φαινότατε.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτόκιον ὁμοιον.

Επελεύσει πνεύματος τοῦ Παναγίου, τοῦ Πατρὸς τῶν σύν-
θρονον, καὶ ὁμοούσιον φωνῆ, ἀγνή ἀγγέλου συνέλαβες, Θεοκυήτορ, Ἀ-
δάμ ἢ ἀνάκλησις.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν ἤχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον λόγον.

Τὰς φροντίδας τοῦ βίου ἀπαρνησάμενος, τῶν Ἀγγέλων τὸν
βίον ἀναλαθόμενος, ἐγκρατεία τὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας, καὶ θαυμά-
των ἐκ Θεοῦ, χάριν ἐδέξω δαφιλῶς Νίκων πατέρων τὸ κλέος, ὑπὲρ
ἡμῶν ἰκετεύων, τῶν εὐσεβῶς εὐφυμούντων σε.

Δόξα, καὶ νῦν· Θεοτόκιον

Τὴν ταχεῖάν σου ἐκέπην καὶ τὴν βοήθειαν, καὶ τὸ ἔλεος
δείξον ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ τὰ κύματα Ἄγνη καταπράχνον, τῶν
ματαίων λογισμῶν· καὶ τὴν πεσοῦσάν μου ψυχὴν, ἀνάστησον Θεοτόκα·
οἶδα γὰρ οἶδα, Παρθένε, ὅτι ἰσχύεις, ἔσα καὶ βούλοιο.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον.

ἤχος πλ. δ' Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν πτωχείαν τὴν ὄντως τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέν-
τος ἀναλαθών, τὸν πλοῦτον κατέλιπες, καὶ τὴν δόξαν Θεόληπτε, τὴν
τῶν τεκόντων σχέσιν, καὶ ξένος γενόμενος, ἴταπος διακρίσεων, καὶ προ-
δρόμου τὸν ζῆλον, μιμούμενος Ὅσιε, ἀνεβόας μετάνοιαν, τοῖς λαοῖς·
ὡς ἂν ἔχοιεν, ἐτοιμῶς ὑπαντῆσαι Χριστῷ, τῷ Σωτῆρι δόξαν τὴν Οὐρά-
μιον, τοῖς πιστῶς μεταγνοῦσι, παρέχοντι.

Δόξα, καὶ νῦν· Θεοτοκίον

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζῆλῳ τοῦ
βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένῃν τῷ κλειδῶνι,
ἀμαρτιῶν τῷ φόρτῳ, φανεῖσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα ἄβου. ἔλ-
θειν κινδυνεύουσα, φθάσον Θεοτόκε, πρεσβειῶν σου ἔλεει, γαλήνην
παρέχουσα, καὶ κινδύνων ἐξείρουσα. Σὺ λιμὴν γὰρ ἀχείμαστος, πρε-
σβεύουσα τῷ σῶ υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφρονι δοθῆναί μοι·
σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δούλος.

Οἱ Ἀγασθαθοὶ τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον ἤχ. δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ σώσιου αὐτοῦ.
στήχ. Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ.

τὸ, Πᾶσα πνοή· τὸ Ἐξαγγελίον Ὁσιακόν.

Ὁ Ν. καὶ τὸ ἰδιόμελον ἤχος 6'. Ἀρνητάμενος κόσμον. Ζήτει εἰς τὴν λιτὴν.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ ἁγίου.

ᾠδὴ 4. ἤχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶν.

Τῆ τρισηλίου λαμπρόδονι πάνσοφε, καταλαμπόμενος, τὰ τῆς ψυχῆς νέφη, τῆς ἐμῆς διάλυσον, τὸν νοῦν μου φωταγωγήσον, καὶ τὰ χεῖλη πρὸς ὕμνον, τῶν σῶν ἀγώνων διζνοίξον, Νίκων θεοφόρε πρεσβεΐαις Σου.

Τῆς οὐρανοῦ πατρῆος τῷ ἔρωτι, κατασχεθεὶς τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ ἐκεῖ κάλλη, καὶ τὴν διακείμευσαν, ἐπιποθήσας εὐκλειαν, ἐπιγείου πατρίδος, καὶ γεννητόρων ἐμάκρυνας, Νίκων σεκυτὸν πανκοῖδιμς.

Τόπον ἐκ τόπου διαμείβων πέφευγας, τὰ παεατρέχοντα, τὴν κοσμικὴν σχέτιν ταῖς ἀποχωρήσεις, σοφῶς ἀποκρουόμενος, οὐδενὶ τῶν προστύλων, τὸ εὐγενές ἐνυβρίσας σου, μάκαρ τῆς ψυχῆς ἀνασχομένος.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἡ τὸν Θεὸν λόγον ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.
Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται

ᾠδὴ τρίτη· Οὐρανίας ἀφίδος·

Τῶν δευτέρων τοῖς ρείθροις, τῶν παθῶν κατέσθεσας, φλόγα· καὶ πηγὰς διδαγματίων Νίκων ἀνέβλυσας, σεῦσογενόμενος, χωρητικὸν χαρισμάτων, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, Θεομακάριστε.

Εξ Ἐώης εἰς Δύσιν, διχθρικῶν ἅπαντας τῷ τῆς μετανοίας κηρύγματι κατεπύρσευσας. Ὅθεν κατέλληλον, τῇ πράξει εὖρες τὴν κλήσιν, μετανοίας Ὅσις, δεῖχθεὶς φερώνυμος.

Τοῦ προδρόμου τὸν ζῆλον, ἐν τῇ ψυχῇ θέμενος, Πάτερ τὴν δευτέραν ἐν κόσμῳ Χριστοῦ ἐμφάνειαν, προανελήρτυτες, καὶ μετανοίας ἀξίους, ἐκ καρδίας ἔλεγεσ καρπούς ποιήσατε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε μόνη πεκοῦσα, τὸν τοῦ παντός Κύριον· χαῖρε τὴν ζωὴν τοῖς ἀνθρώποις ἡ προξενήσασα· χαῖρε κατάσκιον, καὶ ἀλάτμητον ὄρος· σῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, χαῖρε πανάμωμος.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Κίθ. ἦχος ἀ. Τὸν τάρον σου Σωτήρ.

Τὸν ζῆλον τοῦ σεπτοῦ Βαπτιστοῦ ἐμιμήσω, καὶ κόσμῳ τῆς φρικτῆς, καὶ δευτέρῳ τοῦ κτίστου, ἐμφάνειαν ἐκήρυττες, καὶ τοῖς πασίν ἐκράυγας. Νῦν ποιήσατε καρπούς ἀξίους Κυρίου, Μετανοίας τῆς ἀπὸ καρδίας τελείας, Πατῆρ ἡμῶν ὅσιε.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Ἄγνη τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἴκτερον αὐτὴν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείας πανάμωμοι καὶ ἐν ὄρα με τῇ φοβερῇ τοῦ θανάτου, ἐλευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, φρικτῆς ἀποφάσεως

ὦ δὴ δ'.

Εἰσακήκοα Κύριε.

Αληθῶς ἐπίμενος, γνώσεως μακάριε, πράξει γέγονας, θεωρίας σου ἐπίβασις, τοὺς Ἑλλήνων λήρους παρωσόμενος.

Τῆς καρδίας τὰ ὄμματα, πράξεις ἐνθέου προκαθαιρόμενος, προεμήνυς τὰ μέλλοντα, ὀπτικὴν διάνοιχν προσκτισάμενος.

Τῆς ἀγνείας τῷ ἔρωτι, τὴν ψυχὴν τρωθείς, θερμῶς ἠκολούθησας, τῷ Χριστῷ καὶ εἰσελήλυθας, εἰς νυμφῶνα δόξης παρμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ιλασμον ἡμῖν δώρησαι, τῶν ἀγνοημάτων ὡς ἀνεμάχρητος, καὶ εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, ὁ θεὸς πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε.

ὦ δὴ ε'.

Ὁρῶντες βοῶμέν σοι.

Ἡ πόλις Λακεδαίμων, ἐκλήσατό σε προστάτην, καὶ μεσίτην ὄσιε, πρὸς τὸν θεὸν ἀκαταίτητον.

Ἠληγέντα τὸν εἰς σέ, παρρησίαντα θεηλάτως, ταῖς εὐχαῖς ἀνθρώπων, καὶ σέ τιμῶν παρεσκευάσας.

Ναὸν πανευκλεῆ, ἀνεπτήλωσας τῷ Σωτῆρι, ναὸς ζῶν καὶ ἐμψυχοῦ, προχρηματίσας θεσπέσιε

Ζωὴν ἡμῖν ἐδύστησας, ἀρχοντα Θεοτόκε, τὸν κτίστην καὶ Κύριον, ζωοποιούντα τὰ σύμπαντα.

ὦ δὴ ς'.

Πλάθητί μοι σωτήρ.

Ἐδόξασέ σε Θεε, ὁ δοξασθεὶς σου τοῖς μέλεσιν, ἐν τέλει

θαυμαστούς. Διὸ καὶ τῷ κίονι, ὅπως χρηματίσῃ σοι, ἐν τῷ θείῳ οἴκῳ, τὸ ἐλλείπον ἀνεπλήρωσας.

Ψ ἄλλον σε Μωϋσῆν, ἡ Λακεδαιμῶν ἐγνώρισε, τὴν Αἴγυπτον τῶν παθῶν, πιέζοντα μάστιξιν, ἐνθέοις διδάγμασι, τοῖς τῆς μετανοίας, καὶ καλίας ἐξαίρουμένον.

Ψ πρώην, οὕτω καὶ νῦν, βοᾷ σοι Νίκων μακάριε, ἡ Λακεδαιμῶν ἡ σὴ, λύτρωσάι με δέομαι, πάσης παραβάσεως, μετανοίας πάτερ, τὰς ὁδοὺς ὑποδεικνύων μοι.

Ρυσθείημεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, Θεογεννήτορ, ἀγνή, καὶ τύχοιμεν πάντα γνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κοντάκιον ἤχ. πλ. Β΄.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὴν ἀγγελικὴν μιμούμενος πολιτείαν, κόσμου τὰ τερπνά ὡς σκύβαλα ἐλογίσω, μετανοίας τὴν τρίβον δεικνύων ἡμῖν, Θεοφόρε Νίκων Ὅσιε. Διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν, ἐκτελοῦντες νῦν τὴν μνήμην σου ὅτι πάρχεις γὰρ ὡς ἀληθῶς ἱαμάτων πηγὴ.

Ὁ οἶλος.

Τῷ Θεῷ ἀνατεθεὶς πάτερ ἐκ θρέφους, τὴν τοῦ βίου ἐκφυγῶν ματαίαν δόξαν, πᾶσαν ἐκ νεότητος ἀρετὴν διηρήθησας, ἐξασκήσας λαμπρότατα. Σταυρὸν δὲ ἐν τοῖς ὤμοις λαβὼν τὸν τοῦ Κυρίου, ταῖς τούτου Νίκων τρίβοις ὄδευσας τρανῶς· μιμούμενος πᾶσαι τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τὴν παρρησίαν τε, καὶ τὸν ζῆλον τῆς μετανοίας κήρυξ ἐδείχθη, κραυγάζων ἐν ταῖς πόλεσι. Μετανοεῖτε· ἤγγικεν ἡ τοῦ Χριστοῦ ἀτελεύτητος Βασιλεία ἡ οὐράνιος, τοῖς ἐν πίστει εἰλικρινεῖ δεχομένοις νῦν αὐτόν, καὶ καθαρῶ λογισμῶ. Διὰ τοῦτο καὶ τὴν σορὸν τῶν λειψάνων τῶν σῶν, προσκυνοῦμεν εὐσεβῶς· ὑπάρχει γὰρ ὡς ἀληθῶς ἱαμάτων πηγὴ.

Γῆ κς'. τοῦ Νοεμβρίου· Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε.

στίχ. Οἱ Λακεδαιμῶν, οὐδαμῶς Δαίμων λήκοι.

Σοβεῖ γὰρ αὐτόν τοῖς τεραστίαις Νίκων.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις προσεβαίαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ Ζ'.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ψ ἐν ἄρματι πάτερ, ἀρετῶν τετρακτῆ σὺ ἐποχοῦμενος, ἀ

νέδραμες εἰς ὕψος, Ἥλιος ὡσπερ ἄλλος, μελωδῶν τῷ Σωτήρι σου.
 Ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ζηλωτῆς ὡσπερ ἄλλος, τοῖς ποθοῦσι σε πάτερ, τὸ ράκος
 ἔλιπες, ἐν ᾧ σου τὸ σαρκίον, ἐκτρούχων καὶ πιέζων τὴν ψυχὴν δια-
 νέπαιες. Ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν ἀγγέλων τὸν ἕν, ἐπὶ γῆς βιωτεύσας, Νίκων μακά-
 ριε, σὺν τούτοις συνευφραίνη, ὄρῶν τῷ σοῦ Δεσπότου· καλλονὴν τὴν
 ἀνέκφραστον. Ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Σοφίας ἐμπλήσον πάντα, καὶ δυνάμειος θείας, ἡ ἐνυπόστα-
 τος, Σοφία τοῦ ὑψίστου, διὰ τῆς Θεοτόκου, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζ-
 ζοντας. Ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ ἡ. Ἑπταπλασίως κάμινόν.

Τὸ καθαρὸν καὶ ἄσπιλον τῆς ψυχῆς περιβόλαιον, τὸ καρ-
 τερικὸν καὶ ἀπαθὲς σαρκίον σου, ὡς θεῖον θυσυρίσμα, ἡ Λακεδαίμων
 φέρουσα, καὶ σωματικῶν καὶ ψυχικῶν ἀλγημάτων, τὴν ῥῶσιν ἐξαι-
 τεῖται, μελωδοῦσα συμφώνως· λαὸς ὑπερψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰ-
 ῶνας.

Τῶν ἱαμάτων χάριτας, ἡ σορὸς ἀναβλύζουσα, πάσαν νοση-
 μάτων, καὶ παθῶν ἐπήρειαν, παντοῖαν τε κάκωσιν, καὶ μαλακίαν
 ἄπασαν, πάντων θεραπεύει τῶν πιστῶς μελωδοῦντων. Οἱ παῖδες εὐ-
 λογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπεὶ ἡμῶν ἐλέωσαι, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, τῶν καταφευ-
 γόντων, τῆς σῆς σκέπη· Ὅσιε, ὡς νίκης φερώνυμος, καὶ Θεῷ παριστά-
 μενος, πάσης λυτρωθῆναι τῶν ἐχθρῶν κακουργίας, Δαιμόνων ἐπήρει-
 ας, καὶ ἀνάγκης καὶ νόσου, τοὺς πίττει σε ὑμναῶντας, εἰς πάντας τοὺς
 αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νοῦς ἐξεῖπειν οὐ δύναται, τὸ φρικτὸν τῆς λοχείας σου, πᾶς
 καὶ παρθενεύεις, μετὰ τόκον ἄχραντε· ὡς μόνος ἐπίσταται ὁ τῶν
 ἀπάντων Κύριος. Ὅν ἰλεουμένη μὴ ἐλλίπης Παρθένε, σωθῆναι τοὺς
 ἐν πίστει τῷ υἱῷ σου θεῶντας, λαὸς ὑπερψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς
 αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Ἀμέσως ἀπολυμῶν πάτερ ζωῆς, ὑπερ ἧς ἡγωνίστω πρὸς δύ-

ναρην, ἐπὶ τῆς γῆς εἰς διαπρέψαι ἀγγελικῶ· καὶ μεταβάς μακχρῖς Νίκων πρὸς ἀβλους διαμονάς, σωθῆναι Θεοφόρε, δυσώπει τοὺς ἐν πίστει ἐν τῷ ναῷ σου προσεδρεύοντας.

Αγγέλλη σὺν Ἀγγέλοις ἐν Οὐρανῷ, τῷ τῶν ὄλων Θεῷ παριστάμενος, καὶ ἐπὶ γῆς βρῦει σου ἡ θήκη τὰς δωρεάς, ἐν ᾗ σεπτῶς κατακεῖται, σῶμά σου τὸ ἅγιον καὶ σεπτόν, τοῖς πόθῳ προσοιοῦσι καὶ φόβῳ ἀπτομένοις, Νίκων περμύκαρ τῶν λειψάνων σου.

Δεχόμενος τῶν δούλων σου τὰς φωνάς, τῶν ἐκ πόθου τελευτώντων τὴν μνήμην σου, ρῦται δεινῶν, νότων καὶ παντείς ἐπιβουλής, ἰθύνων πρὸς μετάνοιαν, ὧν περ ἐξημέρτουεν εἰς Θεόν, ταῖς σαῖς πρὸς τον Δεσπότην, πρεσβείαις εὐ προσδέκτοις, Νίκων Ὅσιῶν ἐγκαλλώπιμα. Θεοτ.

Εν σοὶ τῆς παρθενίας τὸ καθαρὸν, ἐτιμήθη Μαρία πανύμνητε· σὺ γὰρ Θεόν, μόνη συλλαβοῦσα ἀνευ σποράς, σεσαρκωμένον τέτοκα, μείνασα παρθένος παναληθής. Διὸ σε Θεοτόκον κυρίως ἀνυμνοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν, καὶ δεξίζομεν.

Καταβασία. Μεγάλυνον ψυχὴ μου, καὶ τὸ, Μυστήριον ξένον.
Ἐξαποστειλάμιον. Ὁ Οὐρανὸν ταῖς ἀστρίαις.

Τῶν ἀσκητῶν τὸ κλέος, τῆς μετανοίας τὸν λύχον, τὴν τῶν θαυμάτων πλημμύραν, δαιμόνων τὸν ἐλατήρα, Ἀκκεδαιμόνων τὰ κλήθη, πόθῳ σε Νίκων τιμῶμεν.

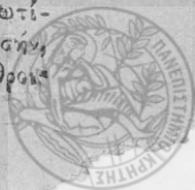
Ἐτερον ὅμειον.

Η θήκη ἐνθα σοῦ κεῖται, τὸ εὐκλεέστατον σῶμα, χάριτας ἐλύζει ταῖς πάσι, τῶν ἱερᾶτων δαφιλῶς, τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει, Νίκων φεὶ Θεοφόρε. Θεοτοκίον.

Αἰ τῶν Ἀγγέλων πᾶσαι, καὶ Ἀρχαγγέλων χορεῖχι ἀνευρημοῦσι σε κόρη, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, καὶ τῶν βροτῶν ἅπαν γένος, δοξολογοῦμέν σε πόθῳ.

Εἰς ταὺς αἰνοὺς. Προσόμοια.
ἤχος α'. Τῶν οὐραίων ταγματῶν.

Τῶν ἐφετῶν ἀπολύων ἀμέσως Ὅσιε, τῶν ἐπὶ γῆς φωτίζεις πάντων τὰς διανοίας, τῶν πίστει ἐκτελούντων μνήμην τὴν σὴν, Θεοφόρε πατὴρ ἡμῶν, καὶ τῷ ναῷ σου τῷ θεῷ πανευσεβείας, ἀθροῖς

εθέντων παρμυκάριστε.

Σὺ τοῦ προδρόμου τὸν ζῆλον ἐκμυητάμενος, Μετανοεῖτε πάνσιν, ἀνεθόσας παρμύκλαρ, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· ἡ γὰρ Χριστοῦ, βασιλεία ἐφέστηκεν· ὃν ἐκδυώπει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει δοξαζόντων σε.

Εκ τῆς Ἐώας εἰς Δύτιν, πάτερ διέδραμες, καὶ μετανοίας πάντας κατεπύρσευσας λόγοις· ὡς ἄλλον Μωϋσῆν δὲ πόλις ἡ σὴ, Λακεδαίμων ἐγνώρισε· τὴν γὰρ παθῶν ἀποτέμνεις Αἴγυπτον νῦν, μετανοίας τοῖς διδάγμασιν.

Η Λακεδαίμων σε πόλις, φρουρὸν πλουτήσασα, καὶ πολιοῦχον θεῖον, εὐχαρίστως προσάγει, ἰφώνάς σοι Θεοφόρε Νίκων ἀεὶ, ἀπὸ πάσης αἰρέσεως, κακοβουλίας τε πάντων τῶν δυσσεβῶν, ῥυομένη ταῖς πρεσβείαις σου.

Δόξη Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὰ πλήθη τῶν πιστῶν συνελθόντα, τὴν μνήμην τιμήσωμεν, Νίκωνος τοῦ Θεοφόρου πατρός. Οὗτος γὰρ ἐμφρόνως τῶν ὀκληρῶν ἐπαναστάς τοῦ βίου, τῇ ἐγκρατεῖα τὸ σῶμα περιπραξάμενος τὰς τῶν παθῶν κινήσεις εὐχαῖς καὶ ἀγρυπνίαις ἐπενέκρωσεν. Ὁθεν καὶ χαρισμάτων οὐρανίων πλήρης γενόμενος, ἀπελαύνει πᾶσαν νόσον ἐξ ἀνθρώπων· καὶ πρεσβεύει Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν· Θεοτόκε σὺ ἡ ἄνπελος.

Διξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος ὧδῃ γ' καὶ ς'. Ἀπόστ. καὶ Εὐαγγέλ. τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου.

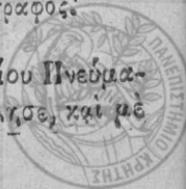
ΔΙΑΘΗΚΗ

Τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν

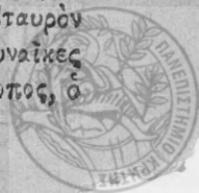
ΝΙΚΩΝΟΣ τοῦ Μετανοεῖτε.

Εὐρεθεῖσθε ἐν τῇ Μονῇ τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα ἰδιόγραφος·

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἀμήν. Ὡσαν ὁ Θεός, καὶ ἡ παναγία Θεοτόκος ἠθέλησε, καὶ με

ἔφεραν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ἐδίδαχνα δύο χρόνους, ἐτὸν καιρὸν τοῦ κυρίου Νικολάου τοῦ Κριτοῦ, ἐρχόμενος ἐγὼ εἰς τὸ Ἀμύκλειον, ἐπαράγγειλα τὰ λόγια τὰ θεϊκὰ. Τότε καὶ ἐσυμαζώχθησαν αἱ ἀρχόντες τῆς Λακεδαιμονίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Βαρβάρας, καὶ εἶπόν μου, πῶς εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν ἐπέσε τόσον θανατικόν, ὥστε ὅπου ἐμεῖς δὲν ἠμποροῦμεν νὰ θάπτωμεν τοὺς νερούς. Τὸ λοιπὸν κάμε νὰ ἔλθῃς καὶ ἀτό· σου μετ' ἐμας, ἀλλέως τρόπου μισοῦμεν καὶ ἡμεῖς ἀπ' ἐκεῖ. Εἰς τοῖς ὁποίους ἐγὼ ἀπεκρίθηκα, ὅτι ἐπειδὴ καὶ ἡ ὀργὴ εἶναι θεϊκὴ, ἐσεῖς δὲν ἔχετε ποῦ νὰ φύγετε, διατι ὁ Θεὸς, ὅπου κατοικᾷ τὸς οὐρανούς, κυριαεὺς καὶ τὴν Ἀνατολὴν, καὶ τὴν Δύσιν, καὶ εἰς ὅποιον τόπον ἐσεῖς θέλετε ὑπάγη, εὕρισκει σας. Ὅμως ἐσεῖς κάμετέ μου μὴν ὁμολογίαν ἰδιοχείριον, ὅτι νὰ μοῦ ὑπακούσετε σὲ ἐκεῖνα ὅπου μέλλω νὰ κάμω. Τὸ ὅποιον εἶναι τοῦτο· νὰ εὐγάλω τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν χώραν, νὰ ὑπάγουν ἐξω· καὶ τὰ μακελίῃ ὅπου εἶναι πρὸς τὸν ἅγιον Ἐπιφάνιον, νὰ τὰ χαλάσουν, καὶ νὰ σφάζουν τὸ Σάββατον, καὶ νὰ ἑορτάζουν τὴν Κυριακὴν. Τότε καὶ θέλω σᾶς κάμῃ καὶ ἐγὼ ὁμολογίαν ἰδιοχείριον, πῶς δὲν θέλει ἀπεθάνῃ ἄνθρωπος. Ὁ καὶ λαὸς εἰσήκουσέ μου, καὶ με ἠγάπησε ὡσάν τὸ θυμίαμα, καὶ ἐγὼ ἐστάθηκα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Βαρβάρας ἀντάμα με τὸν Σκευσφύλακα, καὶ τὸν λοιπὸν λαὸν ἡμέρας καὶ νύκτις δέκα πέντε. Ὁ καὶ Θεὸς ἔκρυψε τὰς ἁμαρτίκας μου, καὶ ἐλευθερώθησαν ὅλοι ἀπὸ τὸ θανατικόν. Ὑστερα ἀπὸ τοῦτο ἐκάμωμεν λιτὴν εἰς τὸν φόρον. Ἐκεῖ ὅπου ἔστανεν ὁ Σταυρὸς, ἐγὼ ἔβαλα θρονίον, εἰς τὸ ὅποιον ἀνέβηκα, καὶ ἐπαράγγειλα τὰ θεϊκὰ λόγια, καὶ ὄχι τὰ ἐδικά μου. Ἐγὼ καὶ ἐκήρυξα τέτοιας λογῆς· Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς με ἐπάκουσε, καὶ ἐλευθερώθητε ὅλοι ἀπὸ τὸ θανατικόν, ἤξυρετε πῶς ἐδῶ μέλλει νὰ γένη Ἐκκλησία εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος, τῆς Θεοτόκου, καὶ τῆς ἁγίας Κυριακῆς. Πάλιν ἄλλην ἡμέραν εὐγάλαμεν λιτὴν ἀπὸ τὸ Καθολικὸν καὶ εὐγένοντες ἐγὼ, ἐπῆρα εἰς τὴν πλάτην μου πέτραν, τὴν ὅποιαν φέρνοντες, ἔβαλά την εἰς τὸν Σταυρόν. Τότε ἐγὼ ἐκήρυξα εἰς ὅλον τὸν παρόντα λαὸν εἰς τὴν λιτὴν, ὅτι καθένας ὅπου ἀγαπᾷ τὸν Σωτῆρα, τὴν Θεοτόκον, καὶ τὴν ἁγίαν Κυριακὴν, ἂς κάμῃ ὅτι κάνω καὶ ἐγὼ, διὰ νὰ κτισθῇ τοῦτος ὁ Ναὸς. Ἐβόηθησε λοιπὸν ὁ Θεὸς, καὶ μοῦ εἰσήκουσαν ὅλοι ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου καὶ ἔφεραν ὅλοι πέτραις, ὥστε ὅπου ἔχωσα τὸν Σταυρόν στὴν μέσσην, με πέτραν λεπτήν. Ὅλοι καὶ αἱ χρήσιμα γυναῖκες ἐγέμισάν τον ἕως τὴν κορυφὴν. Ἐδέθη καὶ τότε ἕνας ἄνθρωπος, ὁ

ὁποῖος ἐμπόδιζε νὰ γένη ἡ Ἐκκλησία εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπου ἐγὼ ἐδείξα. Καὶ ὁ Θεὸς ἠξέυρει πῶς ἐγὼ ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον μὴ τε ἐκαταραθῆκαί τον, μῆτε εἶχα τίποτες καταπάω του. Ὁ ὁποῖος ἐσουνέθη καὶ ἀπέθανεν. Οἱ καὶ ἄρχοντες, διὰ νὰ παίξουσι τὸ τζουγκάνιον, δὲν μὲ ἀφίνασι νὰ κάμω τὴν Ἐκκλησίαν. Τούτους ὁποῖους ἐπαρεκάλουν, λέγοντάς τους, πῶς ἐγὼ δὲν θέλω τίποτες ἄλλο ἀπὸ τοῦ λόγου σου, εἰ μὴ μόνον πέντε πῆχαις, διὰ νὰ κάμω καμάρις καὶ ἐσεῖς νὰ διαβαίνετε ἀπὸ κἀτω, μὴν ἐμποδιζόμενοι εἰς τὸ νὰ τζουγκανίζετε· ἢ καὶ Ἐκκλησία νὰ εἶναι ἀποπάνω. Οἱ ὁποῖοι ἄρχοντες ἐδωκάν μου πέντε πῆχαις. Ἐγὼ καὶ ἐστοντας καὶ νὰ ἔλθω ἀπὸ τὴν καθολικὴν εἰς τὸν διορισμένον τόπον, ὅπου ἐμελλε νὰ γένη ἡ Ἐκκλησία, νύκτα πῆχαις εἶχουσι πέντε, καὶ πέτρας καλαῖς, καὶ μεγάλας. Κάποιοι καὶ ἀπὸ τούτους ἄρχοντες ἐδικίμασαν νὰ μάσουσιν ἀπὸ τοὺς λίθους διὰ ἐδικὴν τους χρεῖαν, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν. Ἡθέλησε καὶ ὁ Θεός, καὶ ἐμπήκασιν ὅλοι μέσα εἰς τὸν Ναόν. Διὰ καὶ ἐνυπνίου ὁ παντοδύναμος Θεὸς ὅπου καὶ ἂν τοῦ ἄρσενος λίθος, ἐνεφάνιζεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸν ἔφεραν. Εἰς καὶ τὴν ρίζαν τοῦ Σταυροῦ ἦσαν δαίμονες, ὅσον ἓνα μόνον, ὅμοιοι τῶν ἀγριμελισσῶν, εἰ ὁποῖοι δαίμονες ἐκτύπησαν δύο ἀνθρώπους, καὶ ἐρρίξαν τους εἰς τὴν γῆν. Θεοῦ καὶ βουθείας ἰατρῶσθησαν εἰ καὶ δαίμονες ἔφυγον. Ἀφόντης καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐκτίσθη ἕως τὸν πατον, ἦλθεν ἡ ἑορτὴ τῆς ἁγίας Κυριακῆς. Τότες ἐγὼ ἐπαρεκάλεσα τὸν Πρωτοπαπᾶν διὰ νὰ λειτουργήσῃ. Ὁ ὁποῖος ἦλθε καὶ ἐλειτούργη, καὶ λειτουργῶντας, ἦλθουσιν αἱ Μελίσσαι, καὶ ἐπεσαν ὀμπροστὰ εἰς τὸν Πρωτοπαπᾶν, καὶ εἰς ἐμένα. Ὅπότεν καὶ ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ εἰπῆ τὸ Εὐαγγέλιον ὁ Πρωτοπαπᾶς, ἔφυγαν ὅλα τὰ Μελίσσαι, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ. Ὅταν καὶ εἰ κτιστάδες ἤθελαν νὰ κτίζουσι, ἐκαμνε χρεῖς, ὅτι ἐγὼ νὰ σταθῶ σιμᾶ εἰς τὸ κτίσμα, ὁποῖος ἂν κίλῃ καὶ εἶναι ἀμαρτωλός, μὲ ὄλον τοῦτο ἐπρογνώριζα ἕως ὅπου μέλλει νὰ φθάσῃ ἡ Ἐκκλησία· καὶ ἐτί πιάνωντας δίσαλα ἀρχισα νὰ κτίζω. Κάποιοι καὶ ἀπὸ τὰ χωρία ἐλέγαί μου, πῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκατέβαιναν ἄστρον, καὶ ἐστέρετο ἀγάω εἰς τὸν Ναόν· τὸ ὅπιον ἐγὼ δὲν ἐπίστευα, ὡς τε ὅπου ἐπῆγα ἕως τὸν τίμιον Σταυρὸν, καὶ ἐσταμάτησιν ἐκεῖ, καὶ εἶδα τὸ ἄστρον, ὡς ἂν μοῦ ἐλέγασιν εἰ χωριάτες καὶ ἐπληροφορήθηκα.

Ἡ καὶ Ἐκκλησία ἐκτίσθη, καὶ ὅπότεν ἐστήσαμεν τὴν τρολλαν, ἐπῆγα ἐγὼ εἰς τὴν καθολικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκαμα δύο βραδείας ἦτον καὶ τόσον σκοτάδι, ὅπου δὲν ἔδωκεν ἄνθρωπος τὸν ἄνθρωπον

Ἐγὼ καὶ εἶδον τρεῖς ἀστῆρας, τὰ ὁποῖα ἦλθοσαν, καὶ ἔπεσαν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ πέσιμον τῶν ὁποίων ἐγίνε τόσον μέγαν φῶς, ὡς ὅπου ἐφάνησαν καὶ τὰ χωρία ἀπὸ τοῦ φῶς τῶν ἀστέρων. Ἐκραξεν ἀκόμη τὸν Σκευαφύλακα, καὶ εἶδε τὸ γεγονός φῶς, ἐβλεπα καὶ ἐγὼ τὰ σημεῖα, ὅπου ὁ Θεὸς ἔκαμνε, καὶ ἐθαύμαζα, καὶ ἐσπούδαζα μὲ ὄλην μου τὴν ψυχὴν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Εἰς καὶ τὸν Σαμφῶν ἦσαν δύο κολλόναις, ἀπὸ ταῖς ὁποῖαις ἐπῆρε τὴν μίαν ὁ κύριος Μαλακινός, διὰ νὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς τὸ σπίτι του. Ἐγὼ καὶ ἐπαρεκάλεσά τον, καὶ μετὰ τὴν ἔδωκεν. Ἀκόμη τὴν ἄλλην κολλόναν ἐδοκίμασε. ὁ κύριος Ῥοντάκιος μὲ ἑκατὸν ἀνθρώπους, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν. Ἐγὼ καὶ ἐπῆρα δεκαπέντε, καὶ ἐπῆγα, καὶ τὴν ἔφερα ἐκεῖ ὅπου ἦτον καὶ ἡ ἄλλη, καὶ ἐθαύμασαν ὅλοι τους, οἱ ἐκεῖνο ὅπου δὲν ἐδυνήθησαν εἰ ἑκατὸν νὰ φέρουν, ἠμπόρεσαν εἰ δεκαπέντε μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Σωτῆρος νὰ πάρουν. Ἀκόμη ἐγὼ πολλαῖς βολλαῖς ἐκτίξα μίαν πῆχυν καὶ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν εὐφρασκῶ ἄνω, πάλιν ἐκτίξα δύο, καὶ ἠφρασκῶ τέσσαρες. Ἐλείφεν ἀσβέστης, καὶ ἦλθεν ἀπὸ τὸ Σκλαδοχώριον ἕνας, ἀνθρώπος καὶ μου ἔταξε τέσσαρα μόδια. Ἐκείνην καὶ τὴν νύκτα ἐκατέβηκεν ὁ Σωτῆρας εἰς ἐκεῖνον, ὅπου εἶχε τὸν ἀσβέστην, καὶ τοῦ εἶπε. Αὐτὴν τὴν νύκτα πέρνω τὴν ψυχὴν σου. Ὁ καὶ ἀνθρώπος ὅπου εἶχε τὸν ἀσβέστην, εἶπε πρὸς τὸν Σωτῆρα. Κύριε πῶς εἶσαι; Ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν ἐκεῖνω. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Σωτῆρας, τὸν ὁποῖον κίττει ὁ Μετάνοεῖτε εἰς τὸν φόρον τῆς Λακεδαιμονίης. Ἐσὺ καὶ ἔταξες αὐτῷ τέσσαρα μόδια μόνον ἀσβέστην, ἀλλὰ ὀλίγον ἐτάχθης, ἐπειδὴ ἔχεις ἕνα σπίτιον γεμάτον. Ὅμως ἐὰν θέλης τὸ καλόν σου, φέρε ὅσον ἀσβέστην καὶ ἂν ἔχεις καὶ καύσαι ἀκόμη ἄλλα δύο καμίγια. Ὁ καὶ ἀνθρώπος ἔστοντας καὶ νὰ ἐξυπνήσῃ, εἶπεν. Ἐλεημονήσου με Δέσποτα καὶ νὰ δώσω ὅσον καὶ ἂν ἔχω ἀσβέστην, καὶ νὰ καύσω ἄλλα δύο καμίγια. Ἦλθε πάλιν ὁ Σωτῆρας εἰς ἐμένα, καὶ λέγει μου. Συκώσου λοιπὸν, κίττει, διὰ τὴν ἐγὼ ἐγνωσθήκα διὰ ἀσβέστην, καὶ μὴν λυπᾶσαι. Συκώσου λοιπὸν, καὶ νὰ ἰδῆς τὸ ταχὺ πόσος ἀσβέστης ἐρχεται, καὶ καθάρισε καὶ σπίτι, διὰ νὰ τὸν βάλλης. Ἐβαλά τον εἰς τὸ σπίτιον, καὶ ἐκτίσα. Ἐκαυσεν ἀκόμη ἐγὼ καμίγια πενήντα, καὶ πιστεύετε μου, πῶς ὁ Θεὸς δὲν μὲ ἄφησε νὰ κάμω ξυλὴν διὰ νὰ κόψω τὸ καμίγιον. Εὐρέθη καὶ ἕνας ἀνθρώπος, καὶ ἔδωσέ μου τιν. Τότε ἐγὼ ἐπῆρα ἐργάτας, καὶ ἐκτίξα ἀπ' ἐκεῖνο, ὅπου ὁ Θεὸς ἐπεμφε, καὶ ἐδιδαν εἰς τὸν ναόν. Τὸ ὁποῖον ἐσπούδαζα νὰ τὸ παραδώσω εἰς Σωτῆρα, διὰ μὴν τὸν ἔχω ἀντίδικον εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Ὅλοι

δὲ ἐκείνων ὁποῦ τὸν εὐὸνδραμαν ἀντάμα μου εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Θεὸς νὰ τοὺς ἐνθυμηθῇ καὶ ὁ Πρεσβύτερος, ὁποῦ λειτουργᾷ αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ ὁποῖος ἐφημέριος ἀνίσως καὶ δὲν τοὺς μνημονεύει νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως κατέλπροθεν τοῦ φοβεροῦ Κριτοῦ. Ἀκόμι θέλω ἐγὼ ὅτι αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὸν θάνατόν μου, νὰ τὴν ἐξουσιάζῃ ὁ στρατηγός, καὶ ὁ κριτής, ὁποῦ ἤθελανβαλθῇ, πέρνοντας ἀπὸ αὐτὴν, πέντε μετριτὰ κρασίον, καὶ ἓνα κοφίνιον μῆλα. Διατὶ ἐγὼ ἔκτισα αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ στρατηγός, ἀπὸ τοῦ στρατιώτες, καὶ ἀπὸ τοῦ κριτάδες. Ἀνίσως δὲ καὶ κανεὶς ἤθελε ἀφίσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ εἰς τὰ σπίτια τῆς, μῆτε ὁ πρωτονοτάριος, ἢ ὁ Διοικητής, ἢ ἄλλος κανένας ἀπὸ τοὺς πράττοντας εἰς κάθε λογῆς ὑπόθεσιν τοῦ κοινοῦ, τοῦτο νὰ μὴ τὸ δεχθοῦσιν ὁ στρατηγός καὶ ὁ στρατηγός καὶ ὁ κριτής, ἀλλ' ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἤγουν οἱ Ἀδβίδες, καὶ Ἐφημέριοι, διὰ νὰ εἶναι ἀπείρακτοι, καὶ νὰ ἀπενοῦσι μὲ εἰρήνην καὶ ἀγάπην. Καὶ νὰ μνημονεύουσι τὸν Βασιλέα, καὶ τὸν στρατηγόν, καὶ τὸν κριτήν, ὁποῦ ἔχουν νὰ κάμουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ περισσότερο τὸν κύριον Βασιλεῖον τὸν Ἀπόκαυχον.

Ὅποιος δὲ ἤθελε παρέδῃ τοῦτον τὸν λόγον μου, ἢ ταύτην τὴν ἐντολήν, ἐμένα τοῦ ἀμαρτωλοῦ, καὶ ἤθελεν ἀδικήσῃ ἢ τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ τὰ σπίτια τῆς καὶ πειράξῃ τοῦς Καλογήρους, ὁποῦ κατοικοῦσιν αὐτὸν τὸν Ναόν, ἢ τοὺς ἐφημέριους, νὰ εἶναι ἀναθεματισμένοι ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἀκόμι θέλω, ὅτι νὰ εἶναι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δύο πρεσβύτεροι καὶ οἱ καθήμενοι Ἀδβίδες, καὶ πρεσβύτεροι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ μὴ πειράζωνται ἀμὴ νὰ καρποφοροῦσι διὰ τὴν ψυχὴν των, καθὼς ἔκαμαν καὶ εἰς τὴν ζωὴν μου. Ὅποταν δὲ ἤθελε λείψῃ ἢ ὁ Ἀββάς, ἢ ὁ πρεσβύτερος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ μὴν ἀφίνουσι σὲ αὐτὴν ἀνθρωπὸν ἀνωφελητον, ἀμὴ ἐκεῖνον ὁποῦ ἔχει ἀρετὴν, καὶ εὐλάβειαν, νὰ προχειρίζουσιν. Ἀκόμι θέλω, καὶ ὀρκίζω, ὅτι ὁ πρεσβύτερος Γαβριήλ, καὶ ὁ Ἀββάς Ἰλαρίων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀντάμα μου, καὶ μὲ ἐδούλευσαν, νὰ εἶναι εἰς τὸν Ναόν ἀπείρακτοι, καὶ ἀνεμπόδιστοι ἀπὸ κάθε ἓνα ἕως τῆς ζωῆς των. Μετὰ δὲ τὸν θάνατόν τους νὰ θάνῃ ὁ στρατηγός, καὶ ὁ κριτής ἀντάμα μὲ τοὺς ἐντιπίους ἀρχοντας, ὁποῖους καὶ ἀν' εὐρωσι χρήσιμους ἀνθρώπους πρεσβυτέρους καὶ Ἀδβίδες. Καὶ ὅχι νὰ καθέζωσιν οἱ ἄνωθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀνθρώπους διὰ μέσου τῶν κανισκίων, καὶ παρακαλέσεων, τῶσιν Ἀδβίδες, ὅσιν πρεσβυτέρους

ἀμὴ ἀλίως καὶ εἰ προχειρισθέντες εἶναι κακοί, νὰ διώκωνται, καὶ νὰ δάνωνται ἄλλοι κακοί. Ὅλα τὰ εἰσοδήματα τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁποῦ ἔκτισα τοῦ Σκλαβωχωρίου, καὶ Παρωρίου, ἦγουν τὰ Μετόχια ἀντάμα μετὰ τὰς εἰσοδήαις των, νὰ ἀποθησαυρίζωνται, καὶ νὰ μαζώνωνται εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σωτῆρος, τόσον εἰσόδημα τῶν ἀμπελίων, καὶ χωραφίων, καὶ ἐλαιῶν, ὅσον ἐμπιασμὰ δένδρων καρπερῶν, καὶ ἀκάρπων. Οἱ δὲ Ἀββάδες, καὶ εἰ πρεσβύτεροι ὅπου εἶναι εἰς τὸν Σωτῆρα, νὰ κάμνουσι τὴν κιβέρησιν, καὶ νὰ ἔχουσι τὴν ἐπιμέλειαν ἐκείνων, ὅπου κάθονται εἰς τὰ Μετόχια. Ὁ δὲ στρατηγός, καὶ κριτής, ὁ καὶ ἐκεῖν·ν τὸν καιρὸν, ἃ ἔχη δεσμὸν ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, καὶ ἀπὸ ἐμένα τὸν ἀμαρτωλὸν, ὅτι ὅλα ἐκεῖν·ν ὅσα ἐγὼ ἐδιώρισα, νὰ τὰ διατηρήσουσιν, καὶ νὰ τὰ φυλάξουσιν ἀκριβῶς. Ἦγουν λέγω, νὰ κοιτάζουσιν τοὺς Ἀββάδες, καὶ πρεσβυτέρους, νὰ εἶναι ἄνθρωποι χρήσιμοι, καὶ ἀκατηγόρητοι, μαρτυρημένοι ἀπὸ ἀθρώπους χρήσιμους, ἐπειδὴ καὶ εὑρίσκειται ὁ λαὸς μου στὴν μέσση τοῦ φόρου. Ἀκόμη ὀρίζω, ὅτι ὁ Καθηγούμενος, ὁποῦ ἤθελε βασιλεὺς ἀπὸ τὸν στρατηγὸν, καὶ κριτὴν, νὰ κάμνη ὅλας τὰς Ἐσπέρτας τοῦ Σωτῆρος, μετὰ φωταυγίας. Ἀπὸ δὲ τὸ περίσσευμα τοῦ εἰσοδήματος, μόνον νὰ διατρέφωνται πέντε ἀδελφοί, ὁ Πατὴρ Θεόδωρος ὁ ξυλάνθρωπος, καὶ ἄλλοι τέσσαρες. Ἐκεῖνοι δὲ ὅπου δουλεύουσιν εἰς τὸν ναὸν, ἦγουν τὸ χωρί·ν τοῦ Περισοῦ, τὸ ὅπειον μοῦ ἔδωκεν ὁ ἅγιος στρατηγός, θ·λιω νὰ εἶναι ἄγγικτοι, καὶ ἀπείρακτοι ἀπὸ κάθε ἕνα. Ὅτι δὲ ὁ στρατηγός, καὶ ὁ κριτής ἤθελαν κάμνη μετὰ τὸν θάνατον ἐμοῦ τοῦ ἀμαρταλοῦ, νὰ κάμνη καὶ ὁ Θεὸς μετὰ αὐτοῦ εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Ὅποιος δὲ ἐκεῖνος ἤθελε παρακούσῃ τούτους τοὺς λόγους ἐμένα τοῦ ἀμαρταλοῦ, ὁ Σωτῆρ καὶ ἡ παναγία Θεοτόκος νὰ τοῦ τὸ ἀνταπεδώσῃ. Ὅρκίζω εἰς τὸν Θεὸν τὸν βασιλικὸν Πρωτοσπαθάριον, καὶ κύρ Δημήτριον πρωτοσπαθάριον, ὅτι αὐτοὶ εἰ δὺ νὰ κρατοῦσι τὴν Διαθήκην μου, τὴν ὁποίαν νὰ τὴν βουλώσουσι μετὰ μυλιόβουλαν, καὶ νὰ στέκεται εἰς φύλαξιν σιμᾶ εἰς αὐτοῦς, διὰ νὰ ὀδηγήσῃ ὁ Θεὸς, νὰ φυλαχθοῦσιν ὅλα ταῦτα, ὅπου ἐγὼ ἐσχεδίασα εἰς τὸ τετράδιον.

(Τέλος τῆς ἰδιογράφου Διαθήκης τοῦ Ὁσίου).

Ἰδοὺ τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Νίκωνος, εὑρεθέντα τετυπωμένα ἐν Βενετίᾳ κατὰ τὸ 1800

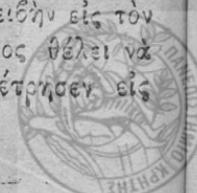
Ἡλίποιος ἄνθρωπος ἀπὸ τῶν ἐδικῶν μας, καὶ τροφίμους μας,

ὁποῖος ἑκατοῖκα σιμᾶ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, πειραζόμενος ἀπὸ πνεῦμα ἀκάθαρτον, τὸν ἔφεραν δεμένον εἰς γειτόνι του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Μάκαρος. Τὸ ὁποῖον πνεῦμα ἀκάθαρτον δὲν ἄφινεν δόξα τελα τὸν δαιμονισμένον, ἀλλὰ τὸν ἐτάραξε, καὶ ἀσπλάγχχνιζε, καὶ ἀνάγκαζε νὰ καταξοσικήη, καὶ νὰ κατασπᾶ ὅ, τι ἤθελε πιάσει εἰς τὸ χέρι του. Ὁ ὁποῖος δαιμονισμένος πάραυτ, ὅπου ἐγγίχεν εἰς τὴν κιβωτὸν τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐχρίσθη μὲ τὸ μῦρον, ὅπου ἀπὸ αὐτὴν ἐβλοζεν, ἐν τῷ ἄμα ὁ Δοίμονα, ἐχάθη, καὶ ἔφυγεν ἀπὸ λόγου του, καὶ ἔμεινεν γιερός, ὡσὰν νὰ μὴν ἤθελε ποτὲ παιδαυθῆ, καὶ φθαρθῆ ἀπὸ ἐκεῖνον. Τὸν ὁποῖον δαιμονισμένον εἰς ἐδικοῖ του ἐπῆραν ἀσπασίως φρόνιμον, καὶ σώφρονα, καὶ ἐγύρισαν εἰς τὸ σπιτι των, διζαζοντες τὸν Θεόν. Καὶ τοῦτο μὲν τὸ θαῦμα εἶναι τοιοῦτον, ἀμὴ ἄλλο ἀκόμι ὄχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τοῦτο, ἀμὴ παραδοξότερον ὁ λόγος θέλει τὸ φανερώση.

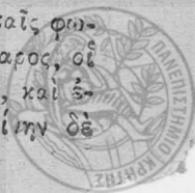
ἕτερον θαῦμα.

Κάποιος ἄθρωπος ἐκατάγετο ἀπὸ μίαν χώραν λεγομένην Πλαγίαν εὐρισχομένην εἰς τὰ σύνορα τῆς Κορίνθου, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἐπειράζετο ἀπὸ μεγάλῃν μαγίαν δαιμονικήν. Καὶ τόσον ἐκατακυριεύθη, καὶ αὐθεντεύθη ἀπὸ τὸν δοίμονα, ὡστε ὅπου ἐξέσκιζε τὰ ρούχια του, καὶ ἔτρεχεν εἰς τοὺς γρεμνύς, καὶ λάκκους, ἀν καὶ ἐρρίπτετο εἰς τὰ νερά, πολλαῖς βολαῖς ἀκόμη ἐμπενεν εἰς τὰ μνήματα, καὶ ἐκαταπάτρυνε τὴν τέφραν καὶ κόμιν, ἀντάμα μὲ τὰ λείψανα τῶν ἀποδαμένων. Ἀκόμι ἐπλανᾶτο ἐδῶ, καὶ ἐκεῖ καὶ ἐκεῖνους ὅπου ἤθελεν ἀπαντήση, ἐκατάτρωγε, καὶ ἐκατεξέσκιζε τοὺς μὲ τὰ δόντια του. Ἀκόμι περιπατῶντας ἀπὸ τὰ βουνά, ἄρριζε τὸ στόμα του, καὶ τὴν γλῶσσαν του ἐδειχεν ἀκοσμητικῶς, καὶ ἄσχημα. Ἀλλὰ καὶ τῦτος ἔστοντας καὶ νὰ ἐφέθη εἰς τὴν λαβρὰν τοῦ Μάκαρος, καὶ ν' ἀλειφθῆ μὲ τὸ μῦρον, ὅπου ἀπὸ αὐτὴν ἐβροζε, πάραυτ ἐλευθεώθη ἀπὸ τὸ πονηρὸν πνεῦμα. Ὁ ὁποῖος δαιμονισμένον ἔστοντας καὶ νὰ εὐση μὲ τοιοῦτο μέσον ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸ κακόν, ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ λόγου του οὐκ ὀλίγον μέρος εἰς ἀρετὴν, ἔστοντας καὶ νὰ κἀρη τέττα ἀντρεμειθῆν εἰς τὸν Ἁγίον, νὰ ἐνδυθῆ τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα. Ὁ δὲ λόγος θέλει νὰ φανερώτη, πόσῃ χάριν ὁ Ἁγωνιστὴς Θεὸς ἐπιμέτησεν εἰς τὸν Ὅσιον διὰ τοῦ, κάπους του.

Ἔτερον Θαῦμα

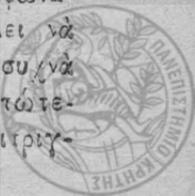
Κίποια Γυναίκα Σπαρτιάτισσα, με φθόνον τοῦ πονηροῦ δαίμονος ἐκρατίθη ἀπὸ τὰ ποδάρια της, εἰς τόσον ὅτι ἐμποδίσθη ἀπὸ τὰ ὀπίσθια μέρη τῶν ποδαρίων, τὰ λεγόμενα ἀντζαίς, καὶ δὲν ἐδύλετο ἀλλὰ ἐμπετο, καὶ ἐσύρνετο μετὰ τὰ γόνατα εἰς τὴν γῆν, ὡσάν τὰ τετράποδα, ἔστοντας καὶ ἡ ὑπηρεσία τῶν ποδαρίων της νὰ ἐχάθη παντελῶς. Διὰ τὴν ὁποίαν συμφορὰν τὸ Γύναιον ἐκρίνετο πολλὰ ἀξιὸν συμπαθείς, καὶ παρακλήσεως τὴν ὁποίαν ἀπέκτησεν ἀπὸ τοῦτον μόνον τὸν ἀληθινὸν ἰατρὸν, καὶ ἀπλέρωτον θεραπευτὴν. Εἰς τὴν καὶ τρόπον ἡ γυναίκα ἔλαβε τὴν ὑγείαν της, ὁ λόγος τὸ φανερώσει. Ἐκεῖτετο ἡ ταλαίπωρος γυναίκα ἀποκάτω ἀπὸ ταῖς κμαραῖς ἐκείνου τοῦ ἱεροῦ φρονηστηρίου, καὶ διδασκαλείου τῶν ἀρρώστων. Ἡ ὁποία ἔχυνε δάκρυα καὶ ἐκραζεν ἐλεημοσύνην, παρακαλοῦσα τὸν Ἅγιον, νὰ λάβῃ τὴν ὑγείαν της. Μία λοιπὸν ἀπὸ ταῖς νύκτας, ἔστοντας καὶ νὰ φέγγῃ τὸ φεγγάριον, τῆς ἐφαίνετο νὰ κατεβῆνῃ ἀπὸ ταῖς σκάλας τοῦ Θείου Ναοῦ ἕνας καλόγηρος, ὁ ὁποῖος εἶρχετο πρὸς τοῦ λόγου της κρατῶντας εἰς τὸ χερίτου μίαν ῥάβδον, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐγγίσει τὴν γυναίκα, λέγοντάς της, ὦ γυναίκα, συκώσου ἀπάνω, καὶ στάσου εἰς τὰ πόδια σου. Ἐκείνη δὲ ἀνταπεκρίθηκεν αὐτῷ, λέγουσα μετὰ λιγυρὰν, καὶ συμπαθητικὴν φωνήν. Πῶς δὲν ἠμπορῶ νὰ συκαθῶ, διατὶ εἶναι πολὺς καιρὸς, ὁποῦ εἶμαι κρατημένη ἀπὸ τὰ ποδάρια μου, καὶ ἔχασα ὀλοτελῶς τὴν αὐτῶν κινήσιν. Ὁ δὲ Μοναχὸς ὁποῦ τῆς ἐφάνη, ἐμεταχείρισε τὸν λόγον του δυνατωτέρῃ φωνῇ, λέγοντάς της. Συκώσου, συκώσου ἀπάνω [ὦ γύναιον ταλαίπωρον, διατὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, μετὰ τὸ μέσον τῆς ἐπικλήσεως, καὶ δεήσεως τοῦ Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε, σὲ ἰάτρευσεν. Ἡ δὲ γυναίκα πάραυτα ἐλευθερώθη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, καὶ ἐσωώθη ἀπάνω, ἔχουσα καλὴν νίκησιν, καὶ δύναμιν τῶν ποδαρίων της, ἔχουσα αὐτὰ στερεά, καὶ περιπατοῦσα ὡσάν Ἐλάφιον, καὶ πάραυτα τὴν σκάλαν ἀναβαίνουσα. Ὁ δὲ ἰατρὸς ἐγένεν ἀφαντος. Ἐκείνη δὲ ὡσάν μετὰ φωναῖς ἀσημειώταις ἐκραζε μεγάλῃ τὸ, Κύριε ἐλέησον, καὶ τὸ δόξα σοι τοῦ Θεοῦ Ἁγίου. Καὶ ἔστοντας νὰ ἔλθῃ εἰς ἔκστασιν ἀπὸ τὴν χαρὰν της, ὀλίγον ὕστερον ἐξύπνισεν ἀντάμα μετὰ ταῖς φωναῖς. Ἐτρέξε δὲ ὅλη ἡ χώρα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Μάκαρος, οἱ ὁποῖοι ἐλέποντες τὸ θαῦμα ὁποῦ ἐγίει, ἐδόξασκον τὸν Θεόν, καὶ ἐπαινοῦσαν τὸν θεράποντα αὐτοῦ Ἅγιον Νίκωνα. Κατ' ἐκείνην δὲ

τὴν ὥραν ἠκολούθησε πάλιν ἄλλο θαῦμα.

Κάποια γυναίκα ἐντόπια, καὶ τῆς αὐτῆς γῆς, ὅπου εὗρι-
σκετο τὸ λείψανον τοῦ Ἀγίου, ἦτον βαρυνομένη καταπολλὰ ἀπὸ
τὸ πάθος τοῦ Καρκίνου, καὶ ἐκινδύνευε τὸν θάνατον. Τούτῃ δὲ
ἡ ἀρρώστια τὸν καιρὸν ἐκείνον σιμᾶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἦτο ἀνι-
άτρευτος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀρρώστια γυναίκα ἤκουσε τὸ παραπάνω
θαῦμα παράδειξον, δὲν ἀμέλησε, μῆτε ὠκνευσε διὰ νὰ γυρεύσῃ τὸ
κίλόν της, ἀλλὰ μὲ καλάϊς ἐλπίδες, καὶ μὲ βεβαίαν πίστιν ἔστον-
τας καὶ νὰ καταπεισθῇ πρῶτον, ἐπήγγενε καὶ αὐτῇ εἰς τὴν γλήγο-
ρον δοῆθαιν τοῦ Ἀγίου, καὶ γλύγορα ἐφθασε τὸν θεῖον ναόν.
Ἡ ὁποία μόνον ὁποῦ ἀλείφθηκε μὲ τὸ θεῖον Μῦρον (ὦ Χριστέ τῶν
μεγαλειῶν σου) τὸ μέρος ὅπου ἔκαμνε τὸν πόνον, κατὰ πολλὰ, καὶ
ἔξω ἀπὸ ταῖς ἐλπίδες ἀγιάτρευτον, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ κίλλῆτε-
ρον. Διὰ τὴν πάραυτα τὸ σκουλίκιον ἐψώφισε, καὶ ἐκείνη τέλος ἰα-
τρεύθη, ὥστε πύπτει δὲν ἔμεινε σημάδι τοῦ πάθους. Σιμᾶ εἰς
τοῦτα ἀκόμη ὁ λόγος θέλει νὰ διηγηθῇ μεγαλήτερα καὶ παρα-
δειώτερα, καὶ ἀκούσατε.

Κάποιος ἄνθρωπος ἐντόπιος κάτοικος εἰς τὸ χεῖλος τοῦ
ποταμοῦ, μὲ φθόνον τοῦ ἀναπτύξου ὀφειδίου ἤγουν τοῦ διαβόλου, ἐ-
δέχθη εἰς τὰ ἄντερα του μέσα ὀφίδιον αἰσθητὸν, τὸ ὅπιον ἐκατέ-
τρωγε καὶ ἐκτεσπάραιε τὰ σωθικά του· ὁ ὁποῖος ἄνθρωπος ἦτο
ἄξιος δακρύων καὶ συμπαθείας διὰ τὴν συμφορὰν, διὰ τὸ κακόντου
ἦτο ἀπολέμητον καὶ ἀνιάτρευτον καὶ ἀδοῆθητον ἀπὸ καθὲ λογῆς ἀν-
θρωπίνην δύναμιν. Ὁ δὲ θάνατος ἀπὸ ὅλους δῶχνεται, αὐτὸς τὸν
ἐπεθύμα. Ἀλλὰ καὶ τοῦτος ἀκόμη ἀπόλαυσε τῆς μεγάλης θαυ-
ματουργίας, καὶ ἐλευθερώθη ἀνέλπιστα ἀπὸ τοῦτον τὸν μεγάλον
κίνδυνον καὶ ὅπου ὁ λόγος θέλει τὸ φανερώσῃ. Ἐστώντας καὶ φή-
μη μεγάλη τὴν παρηκολούθησε εἰς ὀλίγον νὰ διτρήξῃ καὶ νὰ γεμίσῃ
ὅλην σχεδὸν τὴν χώραν, τὰ ὁποῖα θαύματα, καθημερῶσιον ἐγίνον-
ταν τὸ θεῖον ἱερὸν τέμενος τοῦ Μίτικρος. Ἀκόμη καὶ τοῦτος ὁ ἀσθε-
νῆς, ὅπου ἐκινδύνευε τὸ ὑστερὸν ὑπήκουσεν εἰς αὐτὰ τὰ θαύματα.
Ὁ ὁποῖος παρειῶς μὴν χάνοντας τὸν καιρὸν του, τρέχοντας, ἀνέδη
εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου. Καὶ σιμῶντας εἰς τὸ μνημα του, ἐρώνα-
ζε σπλαγχνικά, καὶ τὸν Ἅγιον μὲ θερμὰ δάκρυα ἐπαρακάλει νὰ
τὸν ἰατρεύσῃ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἀσθέειν. Ἐπειδὴ καὶ μὲ συχνὰ
δικάματα τοῦ ὀφειδίου πειραζόμενος, μεγαλήτερους καὶ δυνατώτε-
ρους τοῦς πόνοους τοῦ ἐκάμνε. Καὶ κατὰ τὸ γεγραμμένον, περιτριχ-

στάνου τινός. Ἀκούσας δὲ τὴν Θεία φωνὴν τοῦ Κυρίου, τὴν λέγουσαν· «Πᾶς δὲ ἀφῆκε πατέρα ἢ μητέρα, ἑκατονταπλάσιονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει», ἀφῆκεν ὅλα διὰ τὸν Χριστὸν καὶ ὑπῆγεν εἰς Μοναστήριον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔδειξε πᾶσαν ἀσκήσιν ἀρετῆς ὁ αἰδίδιμος, καὶ ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς ἄλλους Μοναχοὺς μετὰ τὴν ἀκραν σκληραγωγίαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πατὴρ του ἔμαθεν ὅτι εὕρισκετο εἰς Μοναστήριον, ἔστειλεν εὐθὺς καὶ ἠρέυνα ὅλα τὰ τῶν Μοναχῶν ἰσοῦ κατὰ γῶγια. Ὅθεν ὁ Ὅσιος τοῦτο μαθὼν, ἐξῆλθε τοῦ Μοναστηρίου ἐκείνου καὶ περιήρχετο ὅλην τὴν Ἀνατολήν, κηρύττων εἰς ὅλους καὶ λέγων, «Μετανοεῖτε» διὰ τοῦτο ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν, τὸ νὰ ἐπονομάζεται δηλ. ὁ Μετανοεῖτε. Ὑπῆγε δὲ καὶ εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ ἀφ' οὗ περιήλθεν ὅλας τὰς πόλεις καὶ χώρας τῆς Πελοποννήσου, ὑπῆγεν ὕστερον εἰς τὴν πόλιν τῶν Λακωνῶν· ἐν αὐτῇ δὲ τελέσας διάφορα θαύματα, ἔκτισε Ναὸν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ὅθεν μονάσας ἐκεῖ μέχρι τέλους, ἀπῆλθε πρὸς ὃν ἐπόθει Χριστὸν, ἵνα λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὸν τῆς ἀσκήσεως στέφανον.

Ἴδου τί γράφει ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος ἐν τῷ τετάρτῳ τόμῳ σελίς 199 τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους περὶ τοῦ ὁσίου Νίκωνος.

Προσέτι ἐπρονόησε ὁ Νικηφόρος περὶ τῆς διαδόσεως μὲν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, πρὸς τοῖς Μωαμεθανοῖς τῆς νήσου, περὶ τῆς ἀναζυπυρώσεως δὲ τῆς πίστεως ταύτης καὶ παρὰ τοῖς ἰθαγενέσι, παρ' οἷς αὐτὴ πολυειδῶς ἐνοθεύθη κατὰ τὴν μακρὰν ἐκείνην μωαμεθανικὴν κυραρχίαν. Ἐπὶ τοῦτῳ ἦλθε τότε εἰς Κρήτην ὁσιος πατὴρ ἡμῶν Νίκων ὁ ἐπικαλούμενος Μετανοεῖτε, ὅστις ἐκήρυξε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἠνώρθωσε τὰς πεπτωκυίας ἐκκλησίας, καὶ ἀνήγειρε ἄλλας νέας, ὧν ἐπιφανεστάτη ὑπῆρξεν ἡ ἐπ' ὀνόματι τῆς ἀγίας Φωτεινῆς.

Ἴδου τί γράφει τὸ Μέγα Ἐρολόγιον.

(Ἐκδόσις Βενετίας 1870 ἰδὲ σελ. 233)

Περὶ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε,

Ὁ Ὅσιος Νίκων κατήγετο ἐξ Ἀρμενίας, υἱὸς μεγιστάνου τινός· Καταλιπὼν δὲ καὶ γονεῖς καὶ πατρίδα, περιήρχετο τὰ ἀνατολικά μέρη, βοῶν πρὸς πάντας τὸ Μετανοεῖτε, ἀφ' οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβε. Τέλος δὲ καταντήσας εἰς Λακεδαιμόνα τῆς Πελοποννήσου, καὶ ναὸν ἐκεῖ ἀνεγείρας Χριστῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν, καὶ ἐν αὐτῷ μέχρι τέλους μονάσας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον περὶ τὰ τέλη τοῦ 3^{ου} αἰῶνος.

06 vörreš teršyř

Τμήματα λεπτῶν 30

